

Marjolijn Markus: 'Ik leef in een wereld die ik niet ken' Over de dementie van mijn vader. Uitgeverij de Brouwerij /Brainbooks, Maassluis 2017 ISBN 9789078905042 (Dementie/Alzheimer/Verpleegkundigen als zieken/Prostaatanker/ Persoonlijke relaties/Hulpverlenersrelatie/ Goede zorg/ Systeemdwang/ PO) Zie ook: www.uitgeverijdebrouwerij.nl en www.brainbooks.nl

Soort boek/Ziekte/Stijl:

Boek van 240 pagina's waarin Marjolijn Markus, zelf verpleegkundige, beschrijft hoe haar vader Koos Markus dementerend raakte. Ze licht toe hoe de ziekte zijn en haar leven en dat van hun omgeving veranderde. Marjolijn Markus stopte met werken en werd mantelzorger voor haar vader. Haar vader ging uiteindelijk zoveel achteruit dat thuis blijven wonen niet meer kon, ook omdat hij geen hulp thuis wilde accepteren. Marjolijn Markus beschrijft hoe moeilijk ze het vond om haar ludieke, belezen vader zo achteruit te zien gaan, wat haar daarbij heeft geholpen, welke moeilijke momenten ze samen met haar vader heeft meegemaakt. En wat ze binnen de zorg als plezierig en lastig heeft ervaren. Als hulpverleenster vond ze sommige hulpverleners incapabel terwijl anderen haar hart veroverde. Uiteindelijk stierf Koos Markus in een verpleeghuis aan de gevolgen van dementie en uitgezaaide prostaatanker.

Covertekst: 'Koos Markus is een vitale, intelligente man die tot zijn 78e jaar een accountantskantoor heeft. Opeens doet hij zijn auto weg, vergeet hij afspraken, weet hij handig gebeurtenissen te omzeilen of vergissingen te camoufleren en stopt van het ene op het andere moment met zijn zaak. Koos heeft Alzheimer. Zijn dochter Marjolijn is verpleegkundige en wordt nu zijn mantelzorger. Zij neemt de lezer mee in een wereld die steeds minder de zijne is, waardoor ze zowel moeilijke als mooie momenten met haar vader meemaakt.

Door de Ziekte van Alzheimer werden de rollen omgedraaid: daar waar de vader zijn dochter vroeger met veel liefde bij de hand nam, deed zij dit de laatste jaren van zijn leven bij hem.

Over de schrijfster:

Marjolijn de Jong-Markus (1961) werkte 25 jaar als verpleegkundige in de gezondheidszorg. Zij woont samen met partner Pim in een samengesteld gezin met hun dochters. Markus stopte met werken toen haar vader de eerste verschijnselen van dementie ging vertonen. Ze hield familie en vrienden via de mail op de hoogte van de mantelzorg die zij voor hem verzorgde. Het zijn deze notities die maakten dat ze ook een boek wilde schrijven, als eerbetoon aan haar vader. Het werd ook een boek dat veel inzicht biedt in de ontwikkeling van dementie, mantelzorgen en hoe je als familie en vrienden met het veranderende gedrag van een dierbare persoon kunt omgaan.

Wat viel op:

Hoe lang het duurde voordat Marjolein in de gaten had dat er meer aan de hand was bij haar vader dan alleen vergeetachtigheid. Hoe goed haar vader in staat was om te camoufleren dat er wat aan de hand was, zelf ook maatregelen nam, zoals bijvoorbeeld niet meer autorijden. Dat moet ook heel moeilijk voor hém zijn geweest.

De veranderingen die langzaam maar zeker optraden in het gedrag van Koos.

De pijn en het verdriet om wat de ziekte dementie teweegbrengt bij zowel Koos als

Marjolein.

Hoe moeilijk het was voor alle partijen om te zorgen, omdat het onmogelijk is om alle wensen van diverse partijen te vervullen. Waarom Koos uiteindelijk toch naar een verpleeghuis gaat, en ook weer overgeplaatst wordt. De liefde van Marjolein Markus voor haar vader.

Citaten:

Pag.9: 'Dan zegt hij uit het niets: 'Ik stop volgende week met autorijden.(...)'

Pag.83: 'De volgende dag vertelt Koos dat hij geen Tafeltje Dekje wil, misschien in de toekomst, maar voorlopig nog niet. Ik had eigenlijk niet anders verwacht, maar vind het wel jammer. Waarom is hij soms zo vreselijk eigenwijs de laatste tijd.'

Pag. 138: 'Het liefst zouden ook wij Koos in zijn eigen huis hebben laten wonen, maar hij weigerde elke vorm van zorg. Daarnaast wordt niemand in Nederland zomaar opgenomen, daar moet een gegronde reden voor zijn.'

Pag.208: 'Ik weet niet hoe snel ik mijn vader uit het ziekenhuis moet rijden; wat een aanfluiting. Volgens mij worden de diploma's daar op een feestavond verloot.'

Pag.212: 'Daar is nu sprake van bij Koos, hij moet overgeplaatst worden. Ik zeg tegen Mirjan dat ik het begrijp en dat ik ook de achteruitgang bij hem zie, maar dat ik het vreselijk vind.'

Pag.222: 'Mijn vader gaat geestelijk maar ook lichamelijk steeds verder achteruit.'

Recensies/Extra:

<http://www.passievoorboeken.com/leef-wereld-ken-marjolijn-markus-gastrecensie-mieke-wijnants/> Mieke Wijnants, 21 januari 2017: '(...) Dit boek is zeer toegankelijk, eerlijk en vanuit Marjolijn haar gevoel en hart geschreven waarbij ze geen enkele emotie en situatie uit de weg gaat. Een aanrader voor iedereen die met dementie te maken heeft of krijgt en uiteindelijk ontkomen we er bijna allemaal niet aan. Met tranen in mijn ogen gelezen, maar ook met heel veel respect en waardering voor mantelzorgers en verplegend personeel. Deze mensen zijn onbetaalbaar.

Zoals in het boek staat: Houden van is ook loslaten.

Koos wilde dat deze zin op zijn rouwkaart kwam te staan:

Leg mij te rusten onder'

<https://www.hebban.nl/boeken/ik-leef-in-een-wereld-die-ik-niet-ken-marjolijn-markus>